

La tasca de les Constituent

Després de la setmana de discussions apassionadíssimes i de sessions esgotadores, el govern ha proposat a les Corts una setmana de tasca fàcil i lleugera, per tal de donar temps als diputats per a poder descansar i asserenar el seu excitat esperit.

Es curiós el que passa amb els homes de la República, si els comparem amb l'actuació dels homes de la monarquia. La monarquia mai no procurava solucionar cap problema nacional, per greu que fos, pels camins de la raó i del dret, sinó que procurava deixar passar el temps; únic factor que comptava per a esquivar tots els perills.

Insensibilitzar, esterilitzar, castigar tots aquells moviments d'opinió que responien a necessitats vitals del poble que treballava i pensava, era la tasca de la monarquia, per tal de continuar aquell règim de castes odioses i de privilegis il·lícits. La República esdevingué precisament per ensorrar totes aquestes injustes institucions, i és per això que el poble demanava mètodes nous amb homes nous.

Fa prop de sis mesos que tenim República i ens és dolorós l'haver de constatar que a Madrid segueixen pels mateixos viaranyos de l'antic règim, amb la mateixa incomprensió i la mateixa intolerància per a les necessitats del poble.

Ara mateix s'està discutint única i exclusivament la Constitució deixant de banda totes les altres lleis socials, nacionals, culturals, etcètera, com si amb la Constitució es poguessin remeiar tots els mals que patim.

El lògic i el que volia el poble és que de bell antuvi s'hagués legislat sobre les qüestions nacionals, socials, culturals i religioses, i una vegada resoltos aquests problemes es podia redactar i discutir la Constitució.

Aquest camí s'havia de seguir per a cumplir el pacte establert amb el poble i per a estructurar i perfilar l'organització nacional d'acord amb els principis polítics i socials de la República, la qual organització fóra la més forta garantia de la consolidació del nou règim establert.

Si ara, després d'aprovada la

Constitució, la República perillés, els seus enemics es trobarien, encara amb les mateixes organitzacions de la monarquia i fins amb el mateix personal que l'aguantava. Ven guda la primera resistència, la seva consolidació fóra més que fàcil.

No passaria el mateix si ja s'hagués transformat l'ordre social i polític de l'Estat.

I ara cal preguntar quan serà aprovada la Constitució, què passarà?

Cal que els representants del poble recordin el pacte que tenen establert i procurin treballar en qüestions menys enlairades però més pràctiques que la Constitució; cal que treballin per desfer totes les injustícies que patim de l'antic règim, si no volen que un dia el poble els tiri en cara la seva manca de paraula.

Voldríem que tothom tingués

prou seny per saber rectificar tot allò que s'ha de rectificar i anar de la manera més ràpida possible a aquell règim que de temps tenim preconitzat.

Ho desitgem i ho advertim amb tota sinceritat, car sentiríem que un dia haguéssim de lamentar tots plegats errors que ja haurien d'ésser superats.

Avui el poble comença a desconfiar dels seus representants, els quals veu que van deixant passar el temps sense intentar resoldre els problemes capdals del nostre país, i, el que es pitjor, veu amb sorpresa com alguns polítics que varen ésser elegits com a homes renovadors, avui festegen tots aquells homes cacies i puntals de l'antic règim.

Avui fem una lleial advertència, però estem disposats a parlar clar i a donar noms així que ho creguem oportú.

de sus obreros. Algunas de las restricciones de esta ley de Fábricas nos llenan hoy de asombro. Actualmente nos parece increíble que haya sido nunca necesario proteger a los niños de nueve años del trabajo en las fábricas, o limitar la jornada nominal de los obreros a doce horas. La gente es, quizá, demasiado aficionada a escribir sobre la revolución industrial como si llevase a la esclavitud y al agotamiento por exceso de trabajo de los pobres niños, hasta entonces libres y dichosos; pero esto no es entender la Historia; desde los comienzos mismos de la civilización, los niños pobres se habían visto obligados a trabajar duramente. La fábrica, lo único que hizo fué reunir todo este trabajo infantil y hacerlo sistemático, evidente y escandaloso. La ley de Fábricas inglesas del 1819, por endeble que hoy pueda parecernos, fué sin embargo, la Magna Carta de la infancia; a partir de ella comenzó la protección de los niños pobres, primero del trabajo aniquilador, más tarde del hombre y de la ignorancia."

Wells ens diu això en el seu "Esquema de la Història", referint-se especialment però no exclusiva, a Anglaterra, país que primerament es troba enfrontat amb la necessitat, evidenciada per l'industrialisme, de solucionar un vell problema: la injustícia social. A mesura que el mateix problema es va anar presentant en altres països d'evolució més lenta (resesin o no el Rosari), s'anà veient que l'únic camí perquè no parin les màquines ni hi hagi lluites socials, és aspirar a un pervindre més just, en essència predicat fa molts anys per aquell de qui es diu representant el Dr. Irurita; i no pas, tornar als "antics temps".

Pensin els caps de l'Església que si defineixen com inseparables les seves ensenyances religioses d'un determinat criteri polític; si asseguren que resant el Rosari s'advoca per tornar a temps d'esclavatge; si es decideixen, en fi, per una religió de classe, en lloc de decidir-se per una veritable religió catòlica, sols un camí resta als creients no admesos: buscar una nova oració més pura.

E. D. M.

ESQUERRANS:
EL VOSTRE DIARI, DE
BARCELONA, ES "L'OPINIO".
I EL DE REUS, "FOMENT".

Una pastoral anticatòlica

Acabo de llegir una carta pastoral del bisbe de Barcelona, plena de suggerències sobre el primitivisme mental del clero espanyol.

En un moment culminant de la història de l'Església espanyola, els defensors d'ella, en lloc de recullir-se a pensar quins són els seus veritables drets i exposar-los amb arguments universals, de raó i de justícia, es perden en una sèrie de divagacions fonamentades en l'autoritat de criteris formats en temps i condicions que res no tenen a veure amb l'actualitat i sobretot, buides d'essència religiosa i plenes, en canvi, d'insinuacions polítiques oposades encara al contingut polític-social del cristianisme.

Vegem un dels arguments esgrimits pel Dr. Irurita en defensa de la pràctica religiosa de resar el Rosari:

"Estimats diocesans: Ací teniu allò que eren els vostres avantpassats. El Rosari es deia a tot arreu, a casa, a l'església, a l'escola, al taller... I d'aquestes cases sortien tals fills, i d'aquestes escoles tals deixebles, i en aquells tallers, on es deia el Rosari mentre es treballava, no paraven les màquines, ni hi havien vagues, ni lluites socials. Tornem als temps antics i viurem millor! El Rosari, el Rosari serà la nostra salvació!"

Hi ha en aquest consell un as-

pecte que no ens pertoca, o sigui, aquell que es refereix al perfeccionament espiritual que pugui reportar la tal pràctica. N'hi ha un altre del qual no ens en volem aprofitar per construir un sofisma oposat, o sigui, acceptant l'afirmació que fos degut a la pràctica del Rosari el règim de treball d'aquell temps, bastaria demostrar la injustícia, la inhumanitat d'aquell règim per deduir-ne que aquelles calamitats eren degudes a la pràctica de resar el Rosari... i la veritat: ens sembla excessiu.

Ens volem limitar per avui, a aclarir com, o el Dr. Irurita no sap el que aconsella, o el seu consell és imperdonable a qui és de suposar hagi llegit l'Evangeli.

Deixem dir a Mr. H. G. Wells dues paraules sobre aquest paradís que voldria propiciar-nos el doctor Irurita (i el sentirem en castellà de Ricard Baeza, per no malmenar-ho amb una improvisada traducció al català):

"Sir Robert Owen (considerado como el fundador del moderno socialismo - 1771-1858) atacó la indolencia egoísta de sus colegas en industria, y en 1819 en gran parte bajo su influjo, fué aprobada la primera ley de Fábricas, primera tentativa para impedir que los patronos abusaran del modo más estúpido e intolerable de la pobreza